

XIX TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 1Kn19 ,8b-9a.11.13a)

Lugemine esimesest kuningate raamatust:

Eelija tuli Jumala mäe Hoorebi juurde ja ta läks ühte koopasse ning ööbis seal. Aga Issand hüüdis teda ja ütles: “Mine välja ja seisa mäe peal Issanda ees ja vaata, Issand läheb sinu eest mööda!” Siis tõusis marutuul, mis muutus tormiks ning kõigutas mägesid ja purustas kaljusid, kuid Issand ei olnud marutuules. Ja tuule järel tuli maavärisemine, aga Issandat ei olnud maavärisemises. Ja maavärisemise järel tuli tulelõõm, aga Issand ei olnud tulelõõmas. Siis aga tuli vaikne, tasane sahin. Kui Eelija seda kuulis, kattis ta oma näo kuuega ja läks välja ning seisis koopasuus. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps85 ,9ab-10. 11-12.13-14 R:)

R: Issand, osuta meile oma heldust ja lunasta meid.

Ma tahan kuulda, mida Issand Jumal räägib,
tõesti, ta kuulutab rahu oma rahvale ja oma vagadele.
Tema abi on ligi neile, kes teda kardavad,
tema kirkus elab meie maal.

R:

Heldus ja tõde saavad kokku,
õigus ja rahu annavad teineteisele suud.
Maa seest võrsub tõde,
õigus vaatab alla taevast.

R:

Jah, Issand annab meile kõik hea,
meie maa kannab vilja.
Õiglus kõnnib tema ees
ja käib tema jälgedes.

R:

(Teine lugemine Ro9 ,1-5)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, ma räägin tõtt Kristuses ja mu südametunnistus tunnistab Pühas Vaimus, et ma ei valeta. Mu südames on suur kurbus ja lakkamatu valu, sest ma sooviksin olla ise Kristuse poolt ära neetud ja temast lahus, kui see võiks aidata minu vendi, minu oma rahva liikmeid. Sest nemad on iisraellased, kelle päralt on lapseõigus, kirkus ja lepingud; seadused, jumalateenistus ja töötused. Nende omad on esiisad, kellest Kristus on ihu poolest sündinud. Tema, kes ta on Jumal üle kõige, olgu ta kiidetud igavesti. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1,17-18)

Halleluuja. Meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa andku teile tarkuse vaimu ja valgustagu meie südame silmad ära tundma oma lootuse suurust. Halleluuja.

(Evangeelium Mt14 ,22-33)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus käskis oma jüngritel paati asuda ja sõita vastaskaldale enne teda, kuni tema rahvahukadel minna laseb. Ja kui ta oli lasknud rahvahukadel ära minna, läks ta üles mäele ning palvetas seal üksinduses. Samas oli paat juba kaldast kaugel eemal ja heitles lainetega, sest tuul oli vastu. Aga neljandal öövahikorral tuli Jeesus nende juurde vett mööda kõndides. Kui jüngrid nägid Jeesust järvel kõndimas, olid nad kohkunud ja ütlesid: “See on tont!”, ning nad karjusid hirmu pärast. Aga Jeesus hakkas nendega rääkima ja ütles: “Olge julged, see olen mina, ärge kartke!” Peetrus vastas: “Issand, kui see oled sina, siis käsi mul vett mööda sulle vastu tulla.” Ja ta ütles: “Tule!” Ning Peetrus astus paadist välja, kõndis vee peal ja tuli Jeesuse juurde. Aga tuult nähes lõi ta kartma, ta hakkas vajuma ning hüüdis: “Issand, päästa mind!” Jeesus sirutas sedamaid oma käe, haaras temast kinni ja ütles talle: “Sina nõdrausuline, miks sa kahtlema löid?” Ja kui nad paati astusid, rauges tuul. Ja paadisolijad kummardasid Jeesust ning ütlesid: “Tõesti, sina oled Jumala Poeg!”

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kuidas on kõige parem jalgpalli mängida? Nojah – oleneb, mida selle all mõelda. Kahtlemata tabab palliga väravat kõige paremini siis, kui olla väljakul üksinda ja lüüa palli tühja väravasse. Paraku eriti põnev niisugune kõksimine küll ei ole – ei iseendale, või veel vähem

pealtvaatajatele.

Ka elu laseb meil üksnes haruharva niisugust mängu mängida, kus kõik oleneb vaid meist endist ja iga pealelööök tabab. Väravavaht, vastasmeeskond ja kohtunikud – just tänu nendele muutub väljakul toimuv huvitavaks. Muidugi pole sel juhul kaotusteta pallilahing enam võimalik. Võitja kõrval on alati ka kaotaja, isegi siis, kui mängiti viiki – ka viigis on ju ikka mingi kaotusekibedus. Nii on see inimeste maailmas.

Meie suhe Jumalaga ei ole aga jalgpalliga võrreldav, sest Jumal ei taha, et me teda võidaksime või talle kaotaksime...

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, loomade maailmas on kõik üsna lihtne: kui üks suur loom läheneb väiksemale, siis paneb väiksem kõigepealt kohe jooksu, ilma et ta pikemalt arutleks, miks ta nii teeb. See on ka mõistetav, sest tavaliselt läheneb suurem väiksemale ainult ühel eesmärgil: väiksem nahka panna. Alles pikema jälgimise peale tekivad kogemused jõuvahekordadest ja sümbioosidest. Saakloomad võivad vahel olla palju suuremad kui kiskjad, kes neile jahti peavad. Samas ei pea näiteks kassid ja koerad kartma, et inimesed läheneksid neile tingimata mõttega nad ära süüa. Millalgi saab hirmu faas ületatud, ja siis ärkab uudishimu teist elusolendit lähemalt uurida ning julgus talle läheneda.

Mingil kombel on see käitumisviis ka meile, inimestele, ikka veel omane: kui me kardame midagi, mis on suurem kui meie, siis annab see tunnistust, et oleme mõistlikud ja ettevaatlikud. Kui me hirmu ei tunne, siis võime osutada hulljulgeteks, millega suureneb tõenäosus, et midagi olulist jäi tähelepanuta ja me saame kannatada. Kui me aga kardame kedagi ilma mõjuva põhjuseta, siis võib meile ette heita argust.

Kuid ka enesele millegi tunnistamine eeldab päris palju vaprust. Võibolla peaks meil olema rohkem julgust oma argusest üle saada ja uskuda, et me ei tohi Jumalat karta, nagu oleks ta mingi ülivõimas kiskja, kellel pole muud mõttes kui tema enda loodud inimesed ära neelata. Religioonide ajaloost selgub, kui väga kaldub inimene oma kujutluses ikka veel paigutama Jumalat oma hirmude ja vägivalla maailma. Isegi siis, kui Jumalat määratletakse Isana, tuletatakse tema omadused oma lihast isast, nagu võiks Taevaisagi olla vahel väsinud või mingil muul põhjusel ärritunud, ning valaks oma halva tuju ja pahameele laste peale välja.

Kui jutt on maistest nähtustest, mis inimest ähvardavad, siis tuleb tõepoolest olla ettevaatlik –

Jumalat aga ei tohi karta, vaid teda tuleb usaldada. Karta tuleb iseennast, oma inimlikku kalduvust südametunnistuse vastu talitada.

Jeesus pöördub Gennetsareti järvel oma jüngrite poole sõnadega: “Olge julged, see olen mina, ärge kartke!” Jumal ei ole inimene, kes vihastab ja kaotab enesekontrolli. Ja kui me kujutame endale oma Loojat ette kui üht mingil põhjusel raevunud inimest, siis on see Jumala suhtes kindlasti lugupidamatu. Sest juba meie lihaste vanemate viha väljendab enamasti vaid tungivat muret, ja on meeldejäävaks hoiatuseks, et veenda last ohtu vältima. Karistusel on mõte ainult siis, kui seda rakendatakse kasvatusena, mitte hävinguks ega piinaks. Kui juba inimenegi sellest aru saab, seda enam siis Jumal.

Miks on aga see maailm niisugune, kus on palju ülekohtu ja julmust, nii et üks elusolend peab kartma teist? Siin maailmas kõlab see küsimus ennekõike etteheitena, nagu ka Peetruse kõige paremast inimlikust tahtmisest kantud keelutamine, et Jeesus ei läheks kindlasse surma. Kuid oleks rumal mõelda, et Jumal ei tea, mis ta teeb. Jumalal on kindlasti hoopis teistsugused põhjused, teistsugused vastused küsimustele, miks võib õnnetus tabada ka süütut inimest, miks peab inimene kannatama, miks pidi Jumal oma Pojas ise kannatama. Ja kui ta meile seda päris selgesti ei ilmuta ega lõpuni ära ei seleta, siis on see kindlasti meie endi huvides.

Siin maailmas tuleb elada usalduses Jumala vastu, sest kas oleks üldse võimalik suhtuda kuidagi teisiti olendisse, kes teab kõik ja kes on meid kõiki loonud? Seda enam, et tema ise saatis oma poja meile ütleva: “Olge julged, see olen mina, ärge kartke!”... Need on sõnad, mida sooviksime uuesti kuulda sel hetkel, kui me astume üle teispoolsuse läve. Aamen.